

AZULETH 2

RODINA

PETR SKYBSKÝ

1. KAPITOLA . . .

POKRAČOVÁNÍ A NÁLEZ

Jana Nováková ležela ve své posteli a pořád se převalovala, byla ale ve spánku. Najednou vyskočila a vykřikla. Byla upocená, podívala se na hodiny a usmála se: „Půl čtvrté ráno. To byl hnusný sen.“ Vstala, uvařila si kávu a zapla si notebook. Listovala si něco o dravém ptáku rodu Phororacos. Pořádně se podívala na něho a pomyslně si: „Ty oči má takové zajímavé, takové živé. Jakoby mi řekl, že by mohl být nějaký další nález.“ Uchopila mobilní telefon a volala svému kolegovi Honzovi Potučnému: „Ahoj, tady Jana. Víím, že je ještě brzy a možná ještě spíš, ale poslední dobou mám divné sny. Jak budeš moci, stav se ke mně. Víím, že máš hlasovou schránku. Ahoj, Jana.“ Odložila mobil, napila se kávy a utřela si čelo od potu. Nedalo jí to spát, pořád měla nějakou předtuchu, že něco najde. Byla v pokušení zajít na to místo, kde tenkrát našli kamenné desky ohledně Azuleth. Zamyslela se. V tom jí vyděsil zvonící mobil, rychle jej uchopila a zadýchaně se ozvala: „Jo, Honzo, čekám tě. Uvařím ti kávu. Zatím.“ Položila mobil a tvářila se vyděšeně.

Za chvíli k ní přišel Honza Potučný a ozval se: „Co se stalo, že jsi tak vyděšená?“ „Ani se neptej, odvětila, : pořád mám sny o ptáku rodu Phororacos. No, spíše je to už Phorusrhacos. Pořád mi něco vrtá hlavou.“ Honza se posadil ke stolu, napil se horké kávy a ptal se: „Co ti vrtá hlavou? Vypadáš opravdu vyděšeně. Co se stalo?“ „V poslední době mám hnusné sny. Mám v pokušení se vrátit na to místo, kde jsme našli ty kamenné desky ohledně Azuleth. Něco mi říká, že tam něco ještě je.“ „Jano, prohledali jsme úplně všechno, ale nic už tam není. Ano, nepopírám, nález ohledně Azuleth byl velice úspěšný, to ano, ale věř mi, nic tam už není.“ „No, Honzo, já jsem opačného názoru. Jak bude vidno, půjdu se tam podívat.“ „No dobře, Jano, půjdu tam s tebou. Ale já ti říkám, že tam už nic není.“ „Možná není, možná je. Prohledali jsme jen tu plochu, ale co bylo o kus dál? Tam jsme ještě nepátrali.“ „Hm, přiznal Honza, : možná, že máš pravdu. Je to možné. Byli jsme u toho kopce, to je fakt. Dobrá, prohledáme to tam a uvidíme. Třeba skutečně něco najdeme.“

Bylo už kolem půl sedmé ráno a oba vyrazili na to místo, kde našli kamenné desky ohledně Azuleth. Za hodinu dorazili na to místo, vše prohledali, ale nic nenašli. „Jsme u toho kopce, ale nic už tady není.“ Promluvil Honza. Janě to ale nedalo, pohlédla na levou stranu a něco jí říkalo, že něco najde. Vzdálila se od kopce asi tak pětset metrů a zakopla o něco. „TADY NĚCO JE!“ Vykřikla. Honza za ní běžel, udýchaně k ní dorazil a pověděl: „Zkusme tedy kopat.“ „A čím, ptala se, : rukama asi těžko.“ „Jdu pro krompáč a lopatu. Mám to v autě. Počkej chvíli.“ Za nemalý okamžik dorazil k ní i s náradím a dali se oba do práce. Dostali se do metrové hloubky, ale nic nenacházeli. Našli jenom kořeny stromů. „Nic.“ Řekl si pro sebe Honza. Jana Nováková to nevzdávala, kopala dále. Najednou něco našla. „Hele!“ Ozvala se. Očistila to a našla nějaký kamenný náramek. „Hm, podotkl Honza, : kamenný náramek. Není z dnešní doby. To znamená, že něco tam ještě bude. Kopejme dál!“ Kopali. K nim přišel

jeden myslivec a ozval se: „Tady je zakázáno kopat a je to úmyslné ničení krajiny! Za to hrozí pokuta!“ Honza Potučný se podíval na Janu a promluvil: „Kopej dál, já to vyřídím.“

Vylezl z díry, podíval se na myslivce a oznámil: „Honza Potučný, z archeologického ústavu. Něco jsme našli.“ „Dobře, pane Potučný, prokažte se a ukažte povolení!“ „No, tady je moje průkazka a ověřovací údaje o mne, na povolení ještě musíte počkat, ale pracuje se na něm.“ „Dobře, pane Potučný, budu vám věřit, protože já si vás moc dobře pamatuji.“ „Odkud?“ Otázal se. „Z muzea. Vy jste našel ty kamenné desky od Azuleth.“ „Jistě, pane. A máme podezření, že tady ještě něco je.“ „Dobře, nebudu rušit, tady máte adresu a na ní zašlete kopii povolení.“ „Dobře, zajistím to.“ Myslivce se usmál a opustil je. Zatím nic nenašli, jenom měli ten kamenný náramek. „Tady jsou nějaké kamínky, pověděla Jana, : podej mi lopatu. Třeba pod těmi kamínkami něco bude.“ Honza jí podal lopatu a Jana házela kamínky ven. Najednou na něco tvrdého narazila. „Něco mám!“ Ozvala se. Vzala šteteček, očistila a našla nějakou kamennou desku. Pod ní byla druhá, třetí, čtvrtá, pátá až dvacátá. Byla ráda, že něco našli. „Hledej dál!“ Ozval se. Vytahovala jednu desku za druhou, napočítala celkem devadesát desek. Rychle je dali do auta a znovu prohledali to místo, nenašli nic, jen obrovský špičatý zobák. „To je veliký!“ Zhýkl Honza. „To je zobák ptáka rodu Phorusrhacos. Ale takhle veliký? Vezmeme to s sebou.“ Všechno už měli v autě naložené, a jeli zpátky domů.

„Tak řekl později Honza, : máme roztok, pokusím se ty desky ošetřit a vyčistit. Dle hmatu soudím, že je na nich vyryté písmo.“ Pořádně to vyčistili a k večeru začínali luštit písmo. Dalo jim to mnoho práce, protože tyto desky byly silně poškozené a byl problém je rozluštit. „To je pokračování Azuleth!“ Zaječel Honza. „Ukaž!“ Usmála se Jana. „Jde vidět, že máš prorocké sny. Jde vidět, že tvůj sen nelhal. Jdeme na to.“ Jana byla ale už unavená a omluvila se: „Nešlo by to odložit na zítra? Jsem z toho kopání unavená.“ „Ale, jo, přikývl Honza, : v kolik mám být zítra u tebe?“ „Ráno v osm hodin.“ „Dobře.“ Přikývl Honza, rozloučil se s ní a odešel. Jana Nováková se podívala na ty desky a řekla si pro sebe: „Pěkný nález a cítím, že je to pokračování AZULETH.“

2. KAPITOLA... NOČNÍ PŘEPAD A POČÁTEK

Na další den Honza Potučný se nacházel ve své kanceláři, něco si zapisoval do notebooku a pak nějaký text uložil do souboru a uvedl notebook do spánku. Oddychl si. Pak vstal a kráčel za nadřazeným a oznámil: „Já jdu za paní Janou Novákovou. Budu u ní několik dní. Kdyby mne někdo sháněl, tak jsem na mobilu.“ „A proč tam jdete, pane Potučný?“ Ptal se jej nadřazený. „No, vzpomínáte si na tu Azuleth, kterou jsme našli?“ „Jistě, velice rád na to vzpomínám, byl to unikátní nález.“ „No, a my

máme asi další nález. Ale nevíme, co to je, musíme to prostudovat a prozkoumat.“ Podotkl Potučný. „Dobrá, bez vás se tady obejdu, není hlášen žádný nález, ale pokud někdo ohlásí nález, tak vás musím zavolat. I kdyby to bylo na konci České Republiky. A co je to za nález, jestli se mohu zeptat?“ „To já právě nevím, ale jsou to kamenné desky a našli jsme i kamenný náramek. Těch desek je asi devadesát.“ „Dobře, dobře, není to náhodou Azuleth?“ Ptal se nadřízený. „To já právě nevím. Tohle musím vyčistit, trochu ošetřit a přečíst to. Je tam kamenné písmo. Jo a ještě něco. Obrovský zobák ptáka rodu Phorusrhacos. Je nadprůměrně veliký.“ „Počkejte, pane Potučný. Něco si dopíši a pak pojedu za paní Novákovou s vámi. Chci to vidět.“ „Jistě, pane, počkám na vás na parkovišti. Budu v autě.“ Nadřízený jen přikývnul a usmál se. Byl na ten nález sám zvědavý. Měl tušení, že to bude významný nález.

O něco později dorazili k Janě Novákové, ta jim uvařila kávu a nachystala menší občerstvení. Nadřízený se jmenoval Jaroslav Hájek, nasadil si brýle a prohlížel si desky. „Hm, můj odhad je z doby Azuleth. Shoduje se to s nálezem číslo jedna.“ Pohlédl na Janu a Honzu a rozkázal: „Váš terén vám odpadá, jde vidět, že máte vzácný nález. Svěřuji vám to. A je mi jedno, jak dlouho to bude trvat. Máte to za úkol!“ „Dobře, usmála se Jana, : ale tohle vás potěší. Obrovský zobák ptáka rodu Phorusrhacos!“ Jaroslav Hájek se na něho podíval a pravil: „Vypadá to tak, ale pro jistotu udělejte analýzu toho zobáku. Vypadá jako by to byl Kelenken Guilermoi. Shoduje se to, ale abych si tím byl jistý, proveďte analýzu. Už musím jít, mám nějakou schůzi. Mějte se a dobrou práci s nálezem.“ Dopil kávu, snědl zákusek a odešel. Jana se podívala na Honzu a usmála se: „Teď se podrž, Honzo. Mám takové tušení, že je to pokračování Azuleth. Cítím to.“ „Tak jdeme na to, ne?“ Popohnal jí Honza. Společně začínali čistit a ošetřovat kamenné desky, trvalo jim to skoro dvě hodiny, ale podařilo se. Posadili se, desky položili na veliký stůl a začínali luštit a překládat. Jana se napila kávy a začínala číst.

DOBA AZULETH . . .

Ráno bylo velice chladné, po krajině se šířil mršinný zápach. Jeden silný muž se procházel krajinou, mířil tam, odkud vál ten zápach. Dorazil na veliké prostranství a narazil na mrtvého člověka. Byl skoro sežraný. Muž se na něho podíval a pomyslně si: „Pták. Pták ho zabil.“ V ruce svíral amulet, položil jej na mrtvého člověka a podotkl: „Ať jsi ve světě zemřelých šťastný.“ Vzdálil se a mířil k velikému kopci. Vystoupil na něho, objevil se ve veliké výšce a před sebou zahlédl nádhernou krajinu, byla plně zeleně a všude to pěkně vonělo. „Tento kraj brzy navštíví ptáci. Někdo je povede. Asi král.“ Řekl si muž. Rozhlížel se na všechny strany, nic ale nespatriřil, jen pár létajících ptáčků a hmyzu. S pomalým krokem sestupoval z kopce a mířil někam na sever. Když se objevil na louce, sáhl do hustého porostu a z něho vytáhl své zbraně. Sekyru, oštěp a nůž. Pak zrychlil a ubíhal někam na západ. Dorazil do nějaké vesnice a oznámil všem: „Pták zabil člověka! Pták je tady!“ Lidé se z ačínali bát, měli strach. Raději se vyzbrojili. „Klid!“ Ozval se velice silný a hrubý hlas. Muž se na něho podíval a uklonil se. Hrubý a silný hlas patřil velice silnému muži, jmenoval se Nerak. Podíval se na lidi a promluvil: „Já vám zaručím, že tady nepřijdou. Minule jsem zabil krále, ale nemohu zaručit, že se zde objeví nový král! Na lovu buďte opatrní!“ Ostatní jen přikývli.

Azuleth byla ve svém stavení a krmila svou malinkou dceru, která se rovněž jmenovala Azuleth. Jenom se usmívala a podívala se na postýlku ze dřeva. Měla ještě syna, jmenoval se rovněž Tringo. Usmívala se a byla šťastná, že má rodinu. K ní přišla její matka Shevuret a ptala se: „Dcerko, kde je Tringo?“ „Který, mami?“ „Tvůj muž.“ „Je na lovu a za chvíli by se měl vrátit.“ „Dobře. Mám divnou předtuchu.“ „Jakou, mami?“ Ptala se Azuleth své matky. Shevuret se zamračila a odvětila: „Moc dobře víš, že mám šamanské schopnosti. Na tento svět přijde král, ale ještě větší a silnější. Chladnokrevný zabiják. Cítím jej. Povede své podřízené a padne vesnice. Ne naše, ale nějaká cizí. Nevím, co je to za krále, ale je ohromný a silný.“ „Mami, nestraš, napomenula jí Azuleth, : já už tohle nechci zažít. Mám děti a milujícího muže a nechci, aby se tohle stalo.“ „Jo, dcerko, také bych ti to ráda řekla, ale mám velice zlé tušení. Velice zlé. Nesmíš se od domova vzdálit. Nesmíš.“ „Ano, mami bez dětí se od domova nevzdám, to ti slibuji. Za chvíli by měl přijít Tringo. A co Vango, tvůj muž, mami?“ „Ten je doma a vyrábí zbraně pro naše lovce. Umí to. A jsem za to velice ráda. Jsou velice těžké a ostré, ale lovci mají s nimi úspěch při lovu.“ „To je dobře, mami. Děti mám už nakrmené, Azulethka si bude hrát a malinký Tringo už spí. Já si jdu odpočinout. Děti mají navařené.“ Matka Shevuret se na ní usmála, rozloučila se a mířila do své chýše.

Tringo se za chvíli vracel se zdárným lovem, vešel do chýše a promluvil: „Jídlo na týden zajištěno. I ostatní ulovili.“ „To jsem velice ráda, že jsi se vrátil, muži.“ Usmála se Azuleth a políbila jej. Tringo si něčeho všimnul a ptal se: „Proč jsi tak vyklepaná? Stalo se něco?“ „No, odvětila, : byla tady moje matka. Říkala mi, že cítí něco hrozného.“ „A co, Azuleth?“ Ptal se jí Tringo zvědavě. „Říkala, že někde na světě se objeví veliký pták, větší a silnější, než král. Povede své podřízené a srovná celou vesnici.“ Tringo se zarazil a pomyslel si: „Ptáci, na to si velice dobře pamatuji. Hrozné to bylo a nechci, aby se to už opakovalo.“ Probral se ze zamyšlení a uklidnil Azuleth: „Ničeho se neboj. Ti ptáci se tady již neobjeví. Neboj se ničeho. Ničeho se neboj.“ Azuleth se usmála, objala jej a políbila. Schylovalo se k večeru, obloha se zatahovala a ozývaly se ve veliké dálce hromy, blesky nebyly vidět. Pak se zvedl veliký vítr a spustil se hustý déšť .

SOUČASNOST . . .

Jana Nováková přestala číst, napila se kávy a zavýskala s radostí: „Je to Azuleth!“ Honza rychle vstal, podíval se do ledničky, ale nic nenašel. Pak si vytáhl peněženku a oznámil: „Jdu do obchodu pro šampus! Koupím šest šampusů a dnes to ještě oslavíme!“ „Jo, přikývla Jana, : kup tam ještě čtyři pizzy a čtyři dvoulitrové coca-coly! Budeme asi co slavit!“ Opustil jí a krácel do obchodu. Jana si prohlížela desky a postupně je ještě jednou čistila. Uchopila mobil do ruky a volala svému nadřízenému: „Zdravím, pane Jaroslave Hájků, máme významný nález. Víím, máte hlasovou zprávu a máte schůzi. Jen vám podávám zprávu. Je to nález. Azuleth a je to pokračování. Oslavím to s kolegou Honzou Potučným. Mějte se a hezký den.“ Odložila mobil a zavískala radostí znova. Honza za chvíli přišel, šest lahvi šampanského dal do ledničky a v mikrovlnce ohřál šunkovou pizzu. Najedli se a odpočinuli si. Pak se opět vrátili ke své práci. „Čti, Jano!“ Popohnal jí Honza. „Jsi nedočkavý, že?“ Popíchla jej. „Ale no tak.“

DOBA AZULETH...

V cizí krajině, daleko od domova Azuleth, byla jedna menší vesnice, moc lidí zde ale nežilo, možná dvacet lidí. Vypadalo to, že to byl začáteční kmen, který někdo založil. Měli postavené menší domky z kamení i ze dřeva, ale za to měli kolem své vesnice postavený dřevěný plot a nějakou věžičku, na které postávali dva muži a měli přehled o okolí své vesnice i krajiny. Jeden muž se podíval a pravil tomu druhému: „Musíme jít dolů a schovat se. Blíží se veliká bouře a tady nemůžeme zůstat. Bylo by zle.

Pohlédni na tu oblohu.“ „Jo, přikývl druhý, : jdeme dolů a schovat se.“ Oba zeslezli dolů a mířili do svých domovů. Za nedlouho v krajině se objevila velice silná bouře, přšelo tak, že nebylo vidět ani na krok. V této krajině nebylo nic živého, bylo vidět, že všechna zvířata se před velikou bouří ukryla. Hromy se jenom ozývaly a celou krajinou se objevovaly silné, jasné a nebezpečné blesky, po nich se ozývaly mohutné dunivé hromy. V krajině se ale něco živého objevilo. Chodilo to po dvou a bylo to hrozně obrovské. Byl to mohutný pták rodu Phorusrhacos, byl celý promočený, ale bylo vidět, že mu to asi nevadilo. Za ním se kradli další ptáci stejného rodu, bylo jich asi deset. Jeden z nich byl ale největší. Byl vysoký asi tři a půl metru a jeho zobák byl velice silný a mohutný, šla z něho hrůza. Mířil přímo k vesnici a vypadalo to, že prozkoumával okolí. Nic živého nespatriřil, ale přesto si něčeho všimnul. Zahlédl světýlko, vznikalo od pochodně, která byla připevněná na jednom otvoru, bylo to okno jedné chýše. S pomalým krokem tam kráčel, žádné zvuky nevydával.

Pomalou se blížil k jedné chýši, díval se na ní a vypadá to, že něco hledal. V tom se od chýše vzdálil a vydal ze sebe skřehotavý zvuk. Ostatní ptáci k němu přiběhli a potulovali se kolem všech chýší. Největší z nich byl asi jejich vůdce, klepl svým zobákem do dveří a asi byl na něco zvědavý, protože něco zavětřil. Moc dobře věděl, že tam je něco k snědku. A nemýlil se. Postával u dveří a čekal. Znovu klepl svým silným zobákem do dřevěných dveří, ale pro tentokrát silněji. Dveře se otevřely, v nich stál starší muž. Pohlédl ven a zahlédl obrovského a děšivého ptáka, zařval a snažil se zavřít dveře, ale pták byl velice silný a hravě vylomil dveře a svým mohutným zobákem povalil muže na zem a jedna rána dokonala své. Silně přšelo a bouře ještě zesílila. Ptáci se podívali na svého vůdce a jako na pokyn se postavili k různým chýším. Čekali asi, až někdo otevře. Ptáci hromadně zařvali. Ze dveří vycházeli lidé a byli zvědaví, co to byl za zvuk. Zjistili, že jsou přepadeni velikými dravými ptáky, ihned chtěli jít pro své zbraně, ale bylo již pozdě, ptáci byli rychlejší a útočili na své kořisti. Jedna dívka stihla vyběhnout z chýše, utíkala přímo za kopec, pak mířila k nějaké jeskyni, měla před sebou delší cestu. Jeden pták si jí všimnul a pustil se za ní.

Dívka měla asi kolem deset i let, s rychlým a zbesilým klusem mířila k malému otvoru ve skále, rychle vlezla dovnitř a s pláčem si sedla na balvan. Pták se snažil dostat se dovnitř, ale otvor byl velice malý a nevlazl se tam. Chodil sem a tam a vyčkával. Zaskřehotal a pomalu se vzdaloval od skály a mířil zpět k chýším. Dívka plakala a ozvala se: „Maminko, tatínku!“ Zakrývala si uši, neboť slyšela v dáli skřehotání dravých ptáků a bolestný řev lidí. Do toho se ozývaly hromy a blesky osvětlovaly krajinu, hustě přšelo. Dívka se klepala, pak si lehla na zem a pokusila se usnout. Měla jistotu, že se k ní nikdo nedostane, usnula. Po krajině běžel jeden muž, byl v šoku a rychle se snažil někam schovat. Vylezl na kopec, ale z druhé strany se nacházela roklina, prakticky se chytil sám do pastí, protože u něho se objevili dva draví ptáci. „Kam teď?!“ Ptal se sám sebe, v ruce svíral menší sekýrku. Moc dobře věděl, že proti dvěma ptákům se nemá nijak ubránit. Podíval se do rokliny a skočil dolů, jeho tělo

dopadlo na zem, nejevilo žádné známky života. Dva ptáci se podívali dolů, pak se otočili a kráčeli zpátky k chýším. Noc byla velice bouřlivá, ptáci se najedli svých kořistí a pak se houně vzdálili a mířili směrem k močálům. Ve vesnici bylo hrobové ticho, vypadalo to, že nikdo zde nepřežil.

Ráno bylo teplé, obloha jasná a páliło už sluníčko na obloze. Dívka se probrala ze spánku, vzpoměla si, co se v noci stalo, měla strach vyjít ven. Pak ale našla odvahu, vylezla a zjistila, že ptáci už zde nejsou. Rozhodla se jít do vesnice. Když dorazila na to místo, zhrozila se, na zemi ležely ostatky lidí. Hledala své rodiče, našla svou matku, ale něco se na ní změnilo. Nehýbala se a břicho měla rozklované, došlo jí, že její matka je mrtvá. O kus dál našla svého otce, ten byl bez hlavy a bez nohou. „Moji rodiče jsou mrtví a já jsem sama.“ Plakala. Snažila se je probudit, ale bezúspěšně. Plakala žalostně a lehla si vedle mrtvé matky. Rozhodla se, že zemře s nimi. „Ptáci se vrátí, tak mne zabijí a budu s rodiči.“ Plakala. Blížilo se k odpoledni a dívka stále ležela vedle své matky. Sluníčko na obloze páliło a bylo veliké horko. Z mrtvé matky se vanul mrtvolný zápach a to pro dívku bylo nepříjemné. Vstala, podívala se na mrtvou matku a promluvila: „Ty jsi zemřela a tatínek také. Já chci žít. Najdu někde pomoc. Najdu. Budu žít alespoň já. Mám vás ráda.“ Prohledávala všechny chýše, našla něco k snědku, vzala si uzlík pár věcí na nošení a s pomalým krokem kráčela pryč. Ještě se vrátila k mrtvé matce, políbila jí a promluvila: „Sbohem matičko.“ Pak přišla k mrtvému otci, políbila jej a rozloučila se: „Sbohem, tatíčku.“ Naposledy se podívala na vesnici a s pláčem mířila na sever. Cestou se zastavovala, aby se napila, okoukala se v řece a pak putovala dál. Krajina byla pěkně zelená, ale půda velice mokrá, ale objevovala se pára. Horko vypařovalo napadaný déšť ze stromů a rostlin, všude se vanula vůně z lučních květin a stromů. Dívka se dívala při chůzi na zem a sledovala stopy, ale žádné neviděla, jen stopy srn, jelenů a divokých koní.

SOUČASNOST...

Jana Nováková přestala číst, rozklepala se a plakala: „Co si ta dívka počne? Sama v krajině.“ Honza se na ní podíval a pravil: „Muselo to být v té době strašné. Ptáci přepadli vesnici a pobili všechny. Nebýt té skály a jeskyně, tak ta dívka také padne.“ „Jo, přikývla Jana, : ale kam ona půjde?“ „To nevím, ale přišla o své rodiče. Vrahem je pták rodu Phorusrhacos. Zabil je.“ Jana si utírala oči od slz a narovнала se. Vypadala velice zamyšleně. I Honza seděl jako zařezaný, ani jednou se nepohnul. „Ten noční přepad je tam dobře popsáný, takže jsou dvě možnosti.“ Přerušila ticho Jana. „Jaké?“ Otázal se jí zvědavě Honza. „No, kdo by mohl ten přepad dobře popsat a napsat, když tam nikdo nebyl? To znamená, že někdo je sledoval, nebo ta dívka přežila, vyhledala pomoc a někomu popsala noční přepad a někdo to napsal na kamenné desky. Ale mám takové tušení, že ta dívka musela přežít a podařilo se jí vyhledat nějakou pomoc. Třeba se jí ujal nějaký cizí kmen. Je to možné.“ „Máš, pravdu, Jano. Ty jsi se minula povolání.“ „Proč?“ „Protože ty by jsi klidně mohla být policistkou nebo detektivem.“ „No a ne? Jsou to jen ty dvě možnosti, ale pravděpodobně ta dívka přežila.“ Usmála se a napila se kávy. „Dobře, čti dál, Jano, at se trochu posuneme.“ „Jo.“ Přikývla a usmála se.

DOBA AZULETH...

Dívka putovala dalekou cestou, dostala se k velikému jezeru, už plakala, nevěděla kudy má jít. „Jsem někde daleko, kam mám jít?“ Začínalo se stmívat, dívka hledala nějaké místo na úkryt na přespání. Byla už skoro tma, podařilo se jí najít nějakou jeskyni. Vlezla dovnitř, na zemi našla slámu a dva kameny. Snažila se rozdělat oheň, po delší chvíli se jí to povedlo, foukala na hořící slámu, pak přikládala do ohně suché klacky, podařilo se. Oheň se rozhořel a už se šířilo teplo. Noc byla chladná. Měla u sebe návštěvníka, polekala se. Malinký zajíc hopkal kolem ní a pištěl. Dívka mu hodila na zem trochu čerstvé trávy, zajíc se pustil do jídla a byl v klidu. „Jsem v bezpečí. Tatínek mi říkal, že pokud je zajíc v klidu, nic mu nehrozí a je v bezpečí.“ Řekla si pro sebe. A měla pravdu, v jeskyni nic nežilo, jen jeden zajíc. Byla to pěkná podívaná, k zajíci přihupkalo ještě pár malinkých zajičku a spásalo trávu. Dívce se to zalíbilo a usmála se. Odvážila se pohládit zajičky, podařilo se jí to, vypadalo to, že se jí malíncí zajičci nebojí, pištěli a spásali čerstvou trávu. „Dobrou noc.“ Řekla jim a ulehla ke spánku. Dívka si lehla a usnula hned, byla velice unavená. Kolem ní jen poskakovali malíncí zajičci, později se o ní opřeli a také usnuli.

Další ráno bylo tak trochu chladné, obloha byla zatažená a foukal chladný vítr. Průvan dívku probudil, vstala, zívla a podívala se na zem. Zajičci byli už pryč, po nich zbyly jen stopy. „Jsou pryč, jsem zase sama.“ Pověděla si. Měla u sebe poslední kus žvance, posnídala, pak se napila vody a umyla se v nedaleké řece. Byla v pokušení v jeskyni zůstat ještě jednu noc a rozloučit se se zajičky, ale pověděla si: „Ne, musím jít dál a vyhledat pomoc. Třeba najdu nějaké lidi, kteří mi pomohou. Musím si něco najít k snědku. O hladu nemůžu být. Neumím lovit, jsem ještě malinká. Asi sním něco, co roste na stromech.“ Podívala se naposledy na skálu a zvolala: „Sbohem, zajičkové!!“ Pak se otočila a kráčela směrem na sever. Putovala velice dlouho, mířila stále na sever. Najednou si něčeho všimla. „Stopy lidí!“ Zvolala a usmála se. Byla ráda, že našla lidské stopy. Šla přímo podle stop, byla ráda, že se jí podaří vyhledat nějakou pomoc. Schylovalo se opět k večeru a stále kráčela podle stop a konečně dorazila k cíli. Objevila se u nějaké vesnice. Neznala jí, ale věřila, že zdejší lidé jí pomohou. Našla správnou vesnici. Byla to vesnice, ve které žila Azuleth. Byla úplně vysílená a padla na zem. Snažila se doplazít alespoň k jedné chýši, po dlouhém souboji se jí to konečně podařilo. „Počátek mého života.“ Pověděla si, snažila se postavit, ale upadla na zem. Její pád byl velmi hlasitý. Otevřely se dveře, v nich stál silný Tringo a podíval se před sebe, nic nezahlédl. Zavřel dveře a řekl si: „Asi se mi to zdálo.“ Letmo se jen podíval a zavřel dveře. Pak se zastavil, rychle je otevřel a podíval se dolů před sebe, zahlédl na zemi malou dívku. Rychle jí vzal do náručí a kráčel s ní do svého stavení. Umyl jí, oblékl jí a uložil jí na dřevěnou postel. „Jen spi, kdo ví, co jsi zažila.“ Pověděl jí Tringo a pohládl jí na její tvář. Dívka si jen povzdychla a zašeptala: „Maminko, tatínku.“ Pak unaveně a vyčerpaně usnula. „Kdo ví, co ta holka zažila. To se dozvím.“ Nechal zavolat Shevuret, ta k ní přiběhla, podívala se na ní a promluvil: „Je velice nemocná. Velmi slabá, velmi. Kdyby k nám nepřišla, zahynula by. Kde jsi našel, Tringo?“ „Byla u mé chýše, přede dveřmi.“

3. KAPITOLA... UZDRAVENÍ A DĚSIVÝ PŘÍBĚH

Shevuret se na ní znova podívala a pravila: „Musí se ihned léčit, jinak hrozí, že vážně onemocní. Jdu pro nějaké bylinky.“ Za chvíli se vrátila, vyslékla jí a pohlédla na její chodidla. „Na chodidlech má silné puchýře, musela jít pěšky moc dlouho. Jinak je v pořádku, ale její tělo je velice unavené. Potřebuje bylinky a obklady.“ Dívka tvrdě spala, ani netušila, co s ní Shevuret dělá. „Až se probere, dám jí bylinky. Teď spí, mohla by se udusit.“ „Jde vidět, že je zdaleka.“ Promluvila Azuleth. „Ano, jde to vidět.“ Přikývla Shevuret a přikryla malou dívku. „Zítřka ráno se na ní podívám. Už je pozdě. Má kolem těla obklady, měla by být v pořádku.“ Ujistila je Shevuret a opustila je. Dívka se otočila na pravou stranu a spala dál. Noc byla velice teplá a tichá a dívka už byla dávno v bezpečí. Tringo si lehl ke své ženě Azuleth a usmál se: „Dvě děti už máme a asi budeme mít i třetí. Tu dívku. Je roztomilá.“ „To ano, přikývla Azuleth, : ale neznáme její jméno. A ani nevím, odkud ona je. Ráno, jak se probere, tak se jí na to zeptám. A teď už spí.“ „Dobrou noc.“ Usmál se Tringo, políbil jí a usnul.

Ráno bylo teplé a dívka se probudila, rozhlížela se okolo sebe, ani nevěděla, kde se to vlastně nachází. Posadila se a zakašlala. To probudilo malinkou Azuleth a ptala se: „Kdo jsi?“ „Já jsem Naha, jsem z daleka, moc z daleka a ty?“ „Já jsem Azuleth, tak jako moje máma. Můj bráška je Tringo, tak jako můj otec. Jsme velice silným kmenem. Moje babička je šamanka. Jmenuje se Shevuret. A odkud jsi ty, kde máš mámu a tátu?“ Dívka na se nerozplakala, byla velice silná a odpověděla: „Už nejsou mezi živými. Já jsem sama.“ Jejich rozhovor zaslechla přicházející Shevuret, poprála jí dobré ráno a ptala se jí: „Jak jsi se vyspala?“ „Dobře, ale co tady dělám?“ „Přišla jsi sem, byla jsi velice unavená a přede dveřmi jsi upadla. Vzali jsme tě a postarali jsme se o tebe. Jak se jmenuješ?“ Dívka si už vzpoměla a odpověděla: „Jsem Naha a pocházím z kmene Plotes.“ „Plotes? Ten kmen je asi zdaleka, že? A co tě sem přivádí?“ Ptala se jí Shevuret zvědavě. Naha se rozdýchala a nebylo jí dobře. „Na, tady máš bylinný odvar, napij se. Po něm se budeš cítit unaveně a usneš. Budeš po něm spát, ale na další den budeš zdravější.“ „Ty jsi kořenářka?“ Ptala se jí Naha unaveně. „No, jsem šamanka a v bylinkách se moc dobře vyznám. Neboj se, napij se. Uleví se ti po tom.“

Naha jí poslechla, napila se bylinného odvaru a lehla si. Pohlédla na Shevuret a zašeptala: „Draví ptáci, hrůzoptáci.“ Pak už ulehla ke spánku. To Shevuret trochu zneklidnilo a pomyslela si: „VESNICE, PTÁCI, PŘEPAD!“ A nemýlila se, měla v sobě divné tušení. Byla velice zamyšlená. Vzpoměla si na příhodu s dravými ptáky rodu Phorusrhacos, také i na Ostrého Zobáka, velice silného muže. Posadila se židličku a přemýšlela. Přišla k sobě, pohládila malou Nahu a zašeptala: „Jak se uzdravíš, tak nám vše řekneš. Jen spinkej. Spinkej. Jsi velice slabounka.“ Naha se otočila a spinkala dál. Shevuret opustila chýši a kráčela do své. Byla celá nespá. „Co se ti stalo?“ Ptal se jí Vango. „Nic. Bylo by dobré, kdyby jsi začal vyrábět silné zbraně.“ Odpověděla Shevuret. „Proč zbraně?“ „Prostě to udělej, prosím.“ „Dobře, usmál se Vango, : budu vyrábět

silné zbraně. Sekyry, oštěpy a silné nože." Vstal a dal se do práce. Shevuret byla už v neklidu, jen si pomyslila: „Doufám, že to není to, co si myslím. Mám hrozně tušení. Bojím se toho." Snažila se na to nemyslet, raději se věnovala své práci, začínala vařit. V kmeni Azuleth vládla harmonie a klid, kmen se značně rozrostl o deset členů.

Na další den Naha už seděla v posteli a bylo jí o mnohem lépe, měla hlad a tak šmejnula po světnici. Malinká Azuleth se usmála a ptala se: „Co hledáš?" „Mám hlad. Dlouho jsem nejedla." „Zajdu pro mámu. Něco ti přinese." Řekla malinká Azuleth a rychle vyběhla ven. Naha se ohlížela okolo sebe, moc dobře věděla, že se dostala mezi dobré lidi, měla štěstí. Posadila se za stůl a čekala. Za ní přišla Azuleth a ptala se: „Tak co, Naho? Jak jsi se vyspala?" „Dobře, Azuleth. Já si vás pletu. Ty máš dceru a také se jmenuje Azuleth. I Tringo, tvůj syn." „Ano, přikývla Azuleth, za chvíli přijde má matka. Už jsi jí viděla. Shevuret." „Ano, starala se o mne." Přikývla Naha. Za nemalý okamžik přišla do chýše Shevuret, donesla Naze jídlo a popřála jí dobrou chuť. Naha se pořádně najedla, pak se napila vody a potichu si řihla. „Bylo to moc dobré. Moc. Děkuji." Poděkovala a usmála se. Shevuret se jí zeptala: „Jak jsi usinala, tak jsi vyslovila něco o dravých ptácích. Kde máš rodiče? Kde sídlí kmen Plotes?" Naha se zamračila, pak zesmutněla a pravila: „Posaďte se, povím vám to." „Okamžik, dojdu pro Tringa a Vanga." Ozvala se Azuleth a rychle běžela pro ně.

Za nemalý okamžik už všichni byli v chýši, Naha se napila vody a vyprávěla: „Byla veliká noc, bouřlivá, byla tenkrát hrozná, ale hrozná bouřka. Já jsem byla v posteli a má rodiče také. Hustě pršelo, prostě byla ukrutná bouřka a pak to přišlo." „A co?" Přerušila jí Shevuret. „K nám do vesnice zavítali obrovští ptáci, ti draví, napadali můj kmen a žrali je. Pak zabili mého otce a mou matku. Já jsem stihla utéci, jeden pták si mne všimnul a já rychle utíkala ke skále, tam byla díra, tak jsem vlezla do ní. On tam nemohl vzlézt za mnou, byl moc veliký. Bála jsem se. Na druhý den jsem našla odvalu vylézt a ptáci už byli pryč. Vrátila jsem se do vesnice, ale nikdo nebyl naživu, všude byly zbytky lidí mého kmene. Mezi nimi byla i má matka a otec. Chtěla jsem umřít. Lehla jsem si ke své matce. Ale pak jsem si řekla, že já musím žít. Rozloučila jsem se a odešla jsem z vesnice." „Kolik ve vesnici bylo lidí?" Ptal se jí Tringo. „Asi dvacet, nebo třicet. Ale těch ptáků bylo hodně. Asi méně, než našich lidí, ale z jednoho šla ukrutná hrůza. Byl moc a moc obrovský." „Větší, než já?" Ptal se jí Tringo. „Moc veliký, odpověděla Naha, : o hodně vyšší, než ty, možná jednou krát tolik. Zobák měl veliký a ty jeho oči, doslova z nich šla hrůza. Nic podobného jsem neviděla." „Ty jsi nikdy neviděla dravého ptáka?" Ptala se jí Shevuret. „Ale ano, viděla, táta mi říkal, že se mám rychle schovat, že jsou nebezpeční. Viděli jsme mnoho dravých ptáků, ale ti nás vždy obešli a nechali nás napokoji. Jenom ten ohromný nás nenechal napokoji. Byl moc a moc veliký, Tringo. Šla z něho opravdová hrůza. Toho jsem se bála nejvíc." „A pak si šla kam?" Ptala se jí dospělá Azuleth. „Putovala jsem na sever, přespala jsem v jedné jeskyni se zajíčky a pak jsem pokračovala dále. Pamatuji si, že jsem došla k jedné chýši, ale nevím, jak jsem se k vám dostala. To už opravdu nevím." „Byla jsi vysílená a moc unavená, pověděla Shevuret, : Tringo tě vzal, umyl a převlékl. Já jsem ti udeřel obklady, byla jsi na pokraji smrti, ale bojovala jsi statečně." Naha se usmála a poděkovala jim za všechno. Malinká Azuleth jí objala a promluvila: „Budeme kamarádky a budeme si spolu hrát." „Nezlob se, odvětila Naha, : jsem ještě malá, mám si hrát, ale po té příhodě s ptáky, jsem už asi vyrostla. Už poznám nebezpečí a už uvažuji jako veliká. A někdy si s tebou pohraji." Shevuret se usmála a podotkla: „Ano, bývá to tak. Když dítko se stane svědkem nějaké hrozně události, už přemýšlí jinak. Dospěle. Znáš to. Podle sebe. Zažila jsem to také." „Jsem

ráda, že mi rozumíš, Shevuret. Naha se také usmála, poznala, že našla u Shevuret porozumění.

SOUČASNOST...

Jana Nováková přestala číst, napila se kávy a poprosila: „Honzo, prosím tě, ohřej pizzu a nalij šampanské. Je toho na čtení hodně.“ „Jasně.“ Přikývl Honza a dal se do práce.

Vše udělal, posadil se za stůl a oba se najedli. Jana se zamračila, podívala se na zobák velikého ptáka a pověděla: „To bude určitě Kelenken. Ten zobák je ohromný a těžký. Jde z toho hrůza.“ „No jo, přikývl Honza, : ale o Kelenkena nemusí vůbec jít, ale může se jednat o odrostlého jedince, ptáka rodu Phorusrhacos. Hříčka přírody. Jsou někteří velcí jedinci.“ „Myslíš?“ Ptala se Jana. „Ano, myslím si to a mám takové tušení, že se nepletu. To nebude Kelenken. To bude pták rodu Phorurhacos. Tuším to.“ „Hm, přikývla Jana, : najím se, napiji se a pak se vrátím ke čtení.“ Honza se napil šampanského a pomyslí si: „Bylo by dobré odnést ten zobák na analýzu. Analýza prozradí, jestli se jedná o ptáka rodu Kelenken nebo Phorusrhacos.“ Přišel k sobě a poslouchal Janu, jak překládá a čte.

DOBA AZULETH...

„Najím se a půjdu se projít.“ Oznámila Naha a usmála se. Tringo se na ní podíval a pověděl: „Ještě by jsi měla ležet a uzdravit se. Není dobré se přepínat.“ „Já už jsem zdravá, jen ještě trochu unavená. Nemohu pořád ležet a plakat za rodiči. Život jde dál a bylo by dobré se velikým ptákům pomstít.“ Odvětila. To Tringa zarazilo, podotkl: „Máš horlivé srdce, ale na správném místě. Před několika lety jsme také bojovali proti ptákům. Vyhráli jsme nad nimi, no spíše to vyhrál Nerak, kdysi byl malým chlapcem a ptáci tenkrát přepadli jeho vesnici. Chceš jej poznat?“ „Jistě a to ráda.“ Souhlasila a usmála se. „Dobře, přikývla Shevuret, : dneska si ještě odpočineš a zítra můžeš s Tringem vyrazit. S Tringem půjde i můj muž Vango. Budeš pod jejich ochranou. Cesta k Nerakovi je trochu delší.“ Naha s ní souhlasila a poprosila: „Mohu se alespoň porozhlédnout po celé vesnici?“ „Jistě. Provedu tě.“ Usmála se Shevuret. Naha byla spokojená, převlékla se a byla připravená. O něco později se procházela se Shevuret po celé vesnici a se všemi se seznámila. Vesnice Azuleth měla koně, ovce, krávy, kozy, psy, kovářnu a pekářnu na chléb. Jejich vesnice byla velice vyspělá. To Nahu udivilo. „Tady asi budu žít.“ Pověděla. „Samozřejmě, máme zde všechno a nic nám tady nechybí. Jsme soběstační. Jen někteří muži od nás ještě stále chodí na lov, aby bylo maso. Maso je pro jídlo důležité.“

4. KAPITOLA... CESTA ZA NERAKEM, PŘIVÍTÁNÍ A VELIKÁ BOUŘE

Naha si s velkým zájmem prohlížela celou vesnici, byla z ní velice udivená. „Vý jste takovou vesnici neměli?“ Ptala se jí Shevuret. „Ne, odpověděla, : měli jsme jen ploty, chýše, ale ne zvířata. Kovárnu jsme neměli, jen naši muži vyráběli zbraně pro lov a spížírnu na jídlo a to je všechno.“ „To jste byla malinká vesnička, že, Naho?“ „Ano, byla jsme malou vesničkou. Je od vás moc a moc daleko.“ „A chceš se tam vrátit?“ „Ne, Shevuret, nikdo tam už není naživu. Nikdo. Ptáci všechny pobili. I mé rodiče. Nechci se tam vrátit. Nikdo už tam není.“ „Promiň, Naho, nechtěla jsem.“ „To je v pořádku. Ráda bych se už vrátila a zítra bych chtěla jít za Nerakem.“ „Dobře, jak bude k večeru, najíš se, napiješ se a pak půjdeš spát. Zítra brzy ráno vyrazíte.“ „Dobře, Shevuret.“ Přikývla a pomaličku se vracela ke stavení. Vešla dovnitř, umyla se ve vodě, která byla ve veliké dřevěné misce a posadila se na stoličku. Chtěla být na chvíli sama. „Maminko, tatínku.“ Plakala. Vyplakala se a pak si lehla na postel. Blížilo se k večeru a všichni ulehli ke spánku.

Noc byla velice teplá, jen Naha měla divné sny. Zdálo se jí o ptácích rodu Phorusrhacos, že jí napadli celou osadu a zabili je všechny. V tom se v jejím snu objevil ohromný pták, byl to asi král, pohlédl na ní a zahrozil: „Tebe sežeru naposled! Já si tě najdu!“ Rychle se probrala s výkřikem a rozplakala se. To probudilo Azuleth i Tringa. „Co se ti stalo?“ Ptala se jí Azuleth. „Zdálo se mi ošklivý sen. Že jsem byla doma a napadli nás ptáci. Zabili mé rodiče, a jeden z nich byl ohromný a řekl mi, že mne sežere naposled a že si mne najde.“ „Klid, uklidni la jí Azuleth, : by to jen hloupý sen. Jenom spi.“ Naha si utřela čelo od potu a lehla si. Raději se otočila na pravou stranu a pokusila se usnout. Opravdu, podařilo se jí zalehnout. Azuleth se podívala na Tringa a zašeptala: „To byl jen její sen, ale skutečný, který se jí tenkrát odehrál.“ „To přejde, to je jen šok. A už spi.“ Azuleth se podívala na své děti a usnula.

Ráno bylo chladné, ale vypadalo to, že se počasí umoudří a bude teplo a sluníčko bude pálit na obloze. Naha už byla vzhůru, najedla se a napila. Převlékla se a řekla si: „Ten sen se mi už nesmí zdát.“ Stála u dveří a byla zamyšlená. V tom jí vyděsil Tringo a ptal se: „Připravená?“ „Lekla jsem se. Jo, jsem připravená na cestu za Nerakem.“ „Nerak je velice silným mužem, je silnější, než já. Zabil velkého krále, toho dravého ptáka. Neraka znám od malička, tedy znám ho, jako malého chlapce, slíbil, že se pomstí za své rodiče a udělal to. Pomstil se. Zabil krále. Vzpomínám také i na Razeth.“ „Kdo je to Razeth?“ Ptala se Naha. „Razeth byla ženou a přeživší z té osady, kterou napadli draví ptáci. Pocházela ze stejné osady, jako Nerak. Přežila. Ale pak jak byl boj mezi Ostrým Zobákem a mnou o Azuleth, Razeth zabil jeden dravý pták. Škoda jí. Dobře na ní vzpomínám.“ „Ostrý Zobák byl kdo?“ Ptala se zvědavě Naha. „Byl to také velice silný muž a zdatný lovec. Ale projevil zájem o Azuleth a chtěl jí za ženu. Bojoval jsem s ním o ní. Byl to velice silný muž a dobře se pral. Neměl z

ničeho strach. Ostrého Zobáka zabil král. Nerak zase zabil krále.“ „To je zajímavé.“ Usmála se Naha. „Ano, je, ale to se doopravdy stalo. Pak jsme se setkali z jedním kmenem, jmenoval se Racos. Kmen Racos uctíval obří dravé ptáky. Měli postavenou pro ně i svatyni. Teressa, ani nevím, jestli je ještě naživu. Dlouho jsem jí neviděl. Dlouho.“ „A půjdeme tam?“ Ptala se Naha. „Ne, je to moc a moc daleko. Až třeba jindy. Je to totiž velice daleká cesta. Moc daleká.“ „Dobře. Jdu si připravit věci a jídlo.“ Vrátila se do chýše, chtěla si připravit jídlo a něco na pití, ale Shevuret byla rychlejší. Už měla vše připravené, přišla k Naze, objala jí a upozornila: „Buď na sebe velmi opatrná. Ta cesta je trochu delší, ale může být nebezpečná. Můžete potkat tygry, medvědy a dokonce i dravé ptáky.“ „Neboj se, Shevuret, budu opatrná.“ Tringo také dorazil do chýše, vyzbrojil se a čekal na Vanga. Vango už seděl na svém koni a ozval se: „Jídlo máme, pítí máme, můžeme už konečně vyrazit!“ „Kdo půjde na koně?“ Ptala se Naha. „My všichni. Ty máš menšího koně a já s Vangem většího. Půjdeš pěkně za námi. Jezdila jsi už někdy na koni?“ Ptal se jí Tringo. „No, ne, ale některé lidi jsem viděla, jak sedí na koni, ale nebyli z našeho kmene. My koně nikdy neměli.“ Odvětila, ale nasedla na koně, seděla správně. Azuleth se Shevuret se rozloučily se svými muži a pak obě vcházely do chýší. „Mami, ptala se malinká Azuleth své matky, : kam šla Naha a proč šla s tátou a s dědečkem?“ „Šli k Nerakovi, za pár dní se vrátí.“ Malinká Azuleth se usmála a rychle se běžela podívat na svého bratříčka Tringa.

Tringo, Vango a Naha už byli na cestě k Nerakovi. Blížilo se k odpoledni, nacházeli se už daleko mimo svou vesnici a mířili po velké louce. Spatřili mnoho jelenů, srn, a divokých koní. Cesta byla zatím velice klidná, ale k večeru se začínala obloha zatahovat a zvedal se vítr. „Vango, měli by jsme se někde schovat a utábořit! Podívej se na tu oblohu! Bude velká bouřka!“ Vango se podíval na oblohu a ozval se: „Jo, ale musíme jít ještě dál. O kus dál je nějaká jeskyně, tam se utáboříme!“ Tringo jen přikývnul a podíval se na Nahu, ta seděla na koni, ale bylo už na ní vidět, že je už unavená. Podařilo se jim dorazit k jeskyni, Tringo prohledal celé okolí i jeskyni a žádné nebezpečné zvíře nezahledl. „Můžeme jít dovnitř a ty Vango, ty rozdělej oheň!“ „Dobře, jdu na to. Najíme se a pak ulehne ke spánku!“ Odpověděl a usmál se. Nacházeli se v jeskyni, Naha se najedla, napila se a lehla si na kožešinu. „Dobrou noc, Naho.“ Popřál jí Tringo a usmál se. „Dobrou noc.“ Ozvala se tiše a ulehla ke spánku. Vango se podíval na Tringa a ptal se: „Co když ti ptáci se opravdu někde objeví? Třeba u nás?“ „Nestraš, Vango. Tohle šílenství už nechci nikdy zažít. Když si na to vzpomenu, je mi zle. Málem Azuleth padla a tohle bych si nepřál. Nemám z toho dobrý pocit. A už spí.“ Vango zkontroloval Nahu, usmál se: „Tvrdě spí. Zítra by jsme mohli být už u Neraka. Jdu také spát.“ Tringo přiložil dříví do ohně a opřel se o stěnu, pomaličku usínal. Obloha byla v noci zatažená, ale slabě přšelo a bouře toto okolí obešla a hnala se na sever.

Noc byla trochu klidnější, brzké ráno bylo teplé a bylo dusno. Naha vstala, protáhla se a promluvila: „Pěkně jsem se vyspala. Byla krásná noc, plná spánku.“ „Tak, promluvil Vango, : je čas se nasnídat, napít se a pak vyrazíme. K večeru už budeme u Neraka, možná dříve, pokud se nebudeme zastavovat.“ „Souhlasím.“ Přikývl Tringo. Všichni se najedli, napili se a vyrazili. Putovali velkou krajinou, ale znervózněli, protože k odpoledni se blížili kolem velikých rákosů. „Ptáci!“ Ozvala se Naha. „Klid, uklidnil jí Tringo, : máme zbraně, ale věřím, že nepotkáme ani jednoho. Vypadá to, že jsou hluboko v rákosí. Jenom klid a jdeme. Zrychlíme, ať jsme od těch rákosů pryč.“ Rákosí bylo velice hojné a rozšířené. Ozývaly se zvuky ptáků a z rákosí vylezl jeden menší pták rodu Phorusrhacos a prohlížel si okolí. „Ten je sice malý, ale dokáže být

nebezpečný. Takový malý nikdy není sám. Musíme jít pomalu, aby si nás nevšiml.“ Promluvil Vango, byl ve velikém strachu. Pták chodil kolem rákosů a mířil na louku, pak se rozběhl. „On utíká k nám!“ Ozvala se Naha. „Klid a cválej přímo za námi. Vzadu je veliká skála, zahnem za ní a jsme v bezpečí.“ Napomenul jí Tringo. Naha jej poslechla, popohnala svého malého koníka a pomalu se už blížili k mohutné skále. Tam ihned za ní zahnuhli a ocitli se v bezpečí. Pták rodu Phorusrhacos se rozběhl a ulovil malinkou srnku. Pak jí začínal požírat. Po vydatném jídle se znovu ztratil v hustých rákosech. „Musíme jít až za skálu a za chvíli budeme u Neraka.“ Oznamil vesele Tringo a usmíval se. Nemýlil se, na zemi už nacházeli lidské stopy, už věděli, že jsou na místě. „To jsou lidské stopy!“ Ozvala se Naha, byla ráda, že jsou na místě. Za kopcem zahlédli menší osadu, byly zde postaveny chýše, které byly oplocené a kolem nich se pohybovali lidé. „Z koní dolů a jdeme tam!“ Zvolal nadšeně Vango. Za nedlouho se už objevili v osadě a přivítali se se zdejšími lidmi. Jedna zdejší žena se podívala na tu dívku, která se jmenovala Naha a ptala se: „Co jsi zač? Tebe jsem tu nikdy neviděla. Co jsi zač?“ „Jsem Naha a je mi deset let. Pocházím z jiné vesnice. Nejsm zdejší a nepatřím ani pod osadu Azuleth. Jsem prostě z daleka.“ Žena jen přikývla a představila se: „Jsem Mazath, Nerakova přítelkyně, ale na tebe poznám, že jsi měla trápení. O něco jsi přišla, cítím to.“ „Ano, souhlasila Naha, : přišla jsem o osadu, svůj lid a rodiče. Ptáci mi je zabili. Jak jsi to poznala?“ „To se pozná, Naho. Vidím ti to na očích. Pojď do chýše a odpočiň si. V klidu se najez, napij a vyspi se. Jsi moc unavená.“ „Děkuji a kde je ten Nerak?“ „Nerak by se měl za chvíli vrátit. Jen jdi spát. Uvidíš jej. Přespíte tady několik dní a pak se vrátíte zpátky domů. Jen jdi.“ Naha jí poslechla, vešla do chýše, najedla se, napila a chtěla si lehnout, ale nevěděla kde. Mazath k ní přispěchala a promluvila: „Lehni si tady u zdi. Nikdo tě nebude rušit. Zítřa Neraka uvidíš. Neboj se. Hezky se vyspi.“ Naha jí poděkovala, lehla si na postel a v klidu usnula.

Schylovalo se k večeru, všichni byli venku, Mazath rozdělávala několik ohnišť a usmívala se. „Jste v bezpečí. Zvěř se bojí ohně, jsme v naprostém bezpečí. Bude se za chvíli opékat maso.“ „Pomohu ti.“ Nabídl se Tringo. „Dobře, Tringo. Příprav maso a já jdu připravit něco na pití. Za chvíli by tu měl být Nerak.“ Vango se podíval na oblohu a promluvil: „No, být vámi, tak bych ohniště rozdělal někde jinde. Vypadá to, že bude pršet a blíží veliká bouřka!“ „Tak to uhasíme a jdeme do společné jeskyně, tam máme také postavené svoje chýše. To byl Nerakův nápad a velice dobrý. Můžeme tam i rozdělát oheň a v chladných dnech tam je i teplo. Jdeme tam.“ „A co Naha?“ Ptal se jí Vango. „Já jí přenesu.“ Nabídl se Tringo. A také to učinil, Naha nevěděla vůbec nic, co se to s ní vůbec děje. Za nemalou chvíli se ocitla v posteli, v chýši, která se nacházela v jeskyni. Všichni se už nacházeli vevnitř, už v jeskyni hořelo veliké ohniště a maso se jen peklo. Všude kolem nich bylo bezpečno. Za nemalou chvíli se k nim vracel Nerak, v ruce svíral několik ulovených zajíců a mířil k chýším, ale zjistil, že jsou všichni v jeskyni, tak zamířil rovnou tam.

Vešel do jeskyně a oznámil: „Ulovil jsem deset zajíců, máme masíčko.“ „Zdravám tě, Neraku, přivítala jej Mazath, : máme návštěvu. Velice vzácnou.“ „Jakou?“ Ptal se. „Tringo s Vangem a nějakou dívkou se jménem Naha.“ „Tak to jsem rád. Jdu se s nimi přivítat.“ Přišel k nim a srdečně je přivítal. „Vítám tě, Tringo. I tebe, Vango. Jaká byla cesta?“ „Byla výborná cesta. Potkali jsme pár zvířat a jednoho ptáka, ale nevšiml si nás.“ Odpověděl s úsměvem Tringo. „A co ta holka?“ Ptal se jej Nerak. „Ta dívka nepochází od nás, zachránili jsme jí.“ Nerak se na Tringa podíval a pověděl: „Dobře, najíme se a pak si promluvíme o té dívce.“ Posadili se k ohništi, opékali maso a

povídali si o všem možném. Vango obdivoval Neraka, jeho tělo bylo velice silné a bylo vidět, že Nerak byl velice silným mužem a neohroženým. Najedli se a Nerak se zeptal: „Kde jste zachránili tu dívku?“ Tringo zakašlal, snědl poslední sousto a napil se a odpověděl: „Našel jsem jí u dveří, tak jsme se jí ujali. Byla velice oslabená a málem zemřela. Ale postarala se o ní Shevuret, zachránila jí.“ „Hm, ale řekla vám, odkud ona je? Umí mluvit?“ Otázal se jej znovu Nerak. „Jistě, jmenuje se Naha, je jí deset let a pochází z daleké osady. Měla svůj lid a rodiče. Ale její osadu srovnali se zemí ptáci. Jen ona se zachránila.“ Nerak se nad tím zamyslel a pravil: „Jo, také se mi to kdysi stalo. Já a Razeth jsme tenkrát přežili. Byla noc. Moc dobře si to pamatuji a tohle vidím pořád.“ „No, přikývl Tringo, : a to není ještě vše. Byl to noční přepad dravých ptáků a vypadá to, že král je zaživo. Ale to bude asi jiný král.“ To Neraka znejistilo, řekl: „Krále jsem kdysi zabil já. Král zabil Ostrého Zobáka a já potom krále. Porazil jsem ho. To bude asi jiný král.“ „Ano, potvrdil Tringo, : ale Naha mi řekla, že ten král byl velice obrovský. Převyšoval ostatní. Byl hrozný a prý má velice silný a ostrý zobák. Mám strach, aby ti ptáci nás nenavštívili. Vzpomínáš, co se stalo před lety, že?“ „Ano, přikývl Nerak, : nerad na to vzpomínám. Byl to ukrutný boj. A to pořádný. No, zítra si s tou dívkou promluví. Měli bychom jít všichni už spát.“ Mazath se podívala na Neraka a oznámila: „Ta dívka spí u nás. Byla moc unavená.“ „V pořádku. Ať si pořádně odpočine. Zítra si s ní promluví o tom králi.“ Všichni se pak rozešli do svých chýší a ulehli ke spánku. Noc začínala být velice bouřlivá, obloha se ještě více zatáhla a tento kraj navštívila ohromná bouře. Blesky křížovaly tmavou oblohu a hromy se jen ozývaly. Touto krajinou se procházelo něco silného a mohutného, chodilo to po dvou. Něco za veliké bouřky zaskřehotalo a pak to šmejdilo okolo prázdných chýší. Stvoření zjistilo, že zde není ani živáčka, tak se raději vzdálo a kráčelo přímo k jeskyni, ale jeskyně měla dřevěná vrata, tak se raději otočilo a vracelo se tam, odkud přišlo.

5. KAPITOLA... ZNÁMÉ STOPY, PÁTRÁNÍ A PRVNÍ OBĚŤ

Ráno bylo velice chladné, některé stromy byly polámané, na svědomí měla vše veliká noční bouře. Mazath se probrala ze spánku, vyšla ven a podívala se na tu spoušť. „Tohle musíme všechno odklidit. Ale polámané stromy se nám hodí. Máme zase něco do ohniště. Máme po starostech a nemusíme kácat stromy.“ Malé klacky rychle posbírala, najednou si všimla záhadných stop. Podívala se na ně pořádně a pomyslela si: „Že by to byl pták? To snad ne!“ Rychle běžela probudit Neraka a ozvala se: „Měli jsme tady nějakou návštěvu, Neraku! Pojď se podívat na stopy! Rychle!“ Nerak se probral a ospale promluvil: „Není třeba dnes lovit. Jídla máme dost. Ještě chci spát.“ „Neraku, to jsou asi stopy ptačí!“ Nerak vstal, podíval se na ní a pověděl: „Podívám se tam. Z a chvíli. Musím se umýt a převléct se.“ Umyl se, převlékl a kráčel